

REGERINGSKANSLIET

Promemoria

2013-06-18

Bilaga 1

Miljödepartementet

Rättssekretariatet

Promemoria - vattenskyddsområden

Inledning

Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/128/EG av den 21 oktober 2009 om upprättande av en ram för att uppnå en hållbar användning av bekämpningsmedel¹ trädde i kraft i november 2009. Direktivet är ett s k minimidirektiv och innehåller bestämmelser om användning av bekämpningsmedel i gemenskapen. Regeringen har föreslagit vissa ändringar i miljöbalken med anledning av direktiv 2009/128/EG i prop. 2012/13:161 Bemyndiganden för elektronikavfall och bekämpningsmedel som lämnades till riksdagen den 23 maj 2013. I denna promemoria föreslås vissa ändringar i 7 kap. miljöbalken med anledning av direktivet.

Direktivet om hållbar användning av bekämpningsmedel

Direktiv 2009/128/EG trädde ikraft den 25 november 2009. Medlemsstaterna skulle senast den 26 november 2011 ha antagit de bestämmelser som krävs för att följa direktivet. Ett flertal bestämmelser i direktivet har dock senare tidsfrister för genomförande.

Direktivet har beskrivits av kommissionen som den återstående viktiga pusselbiten i en sammanhållen gemenskapsrätt kring bekämpningsmedel. Sedan tidigare finns regler om utsläppande på marknaden av bekämpningsmedel och regler om livsmedelssäkerhet. Direktiv 2009/128/EG syftar till att komplettera dessa rättsakter genom att reglera användningen av bekämpningsmedel inom gemenskapen. Syftet med direktivet är således att införa gemensamma minimikrav för användningen av bekämpningsmedel för att minska riskerna för människors hälsa och miljön.

Direktivet gäller i dag endast bekämpningsmedel som är växtskyddsmedel. I framtiden förutses dock en utvidgning av direktivets tillämp-

¹ EUT L 309, 24.11.2009, s. 71 (Celex 32009L0128).

ningsområde till att även omfatta biocidprodukter. Av EU:s biocidförordning följer att kommissionen senast i juli 2015 ska lägga fram en rapport om hur förordningen bidrar till en hållbar användning av biocidprodukter. Rapporten ska också omfatta behovet av att införa ytterligare åtgärder för att minska de risker som biocidprodukter utgör för människors och djurs hälsa och för miljön.

Skydd av vattenmiljön

I direktiv 2009/128/EG finns krav på att medlemsstaterna ska vidta särskilda åtgärder för att skydda vattenmiljön och dricksvattenförsörjningen mot effekterna av växtskyddsmedel. Åtgärderna ska vara förenliga med Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område² ("ramdirektivet för vatten") och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1107/2009 av den 21 oktober 2009 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden och upphävande av rådets direktiv 79/117/EEG och 91/414/EEG³. Syftet med de åtgärder som ska vidtas enligt artikel 11 är bl.a. att minimera resthalter av bekämpningsmedel i dricksvattnet.

I artikel 11.2 konkretiseras de särskilda åtgärder som behövs för att skydda vattenmiljön och dricksvattnet. Åtgärderna ska bl.a. omfatta åtgärder som minimerar risken för förorening utanför området till följd av vindavdrift, dräneringsflöde och ytavrinning. I direktivet sägs bl.a. att åtgärderna ska innefatta skapande av säkerhetszoner för ytvatten och grundvatten som används för uttag av dricksvatten, där bekämpningsmedel inte får användas eller lagras.

De åtgärder som medlemsstaterna ska vidta med anledning av artikel 11 i direktiv 2009/128/EG ska vara förenliga med ramdirektivet för vatten. Av artikel 7.3 i ramdirektivet för vatten följer att medlemsstaterna ska säkerställa ett erforderligt skydd av de identifierade vattenförekomsterna i medlemsstaten i syfte att undvika försämring av deras kvalitet. Av artikeln följer vidare att medlemsstaterna får inrätta säkerhetszoner för att skydda dricksvattnet.

Kravet i artikel 11 i direktiv 2009/128/EG att medlemsstaterna ska skapa säkerhetszoner för ytvatten och grundvatten som används för uttag av dricksvatten, där bekämpningsmedel inte får användas eller lagras, kan ses som ett förtydligande av vad som, enligt artikel 7.3 i ramdirektivet för vatten, är att anse som ett erforderligt skydd av vattenförekomsten.

² EGT L 327, 22.12.2000, s. 1 (Celex 32000L0060).

³ EUT L 309, 24.11.2009, s. 1 (Celex 32009R1107).

Gällande rätt

Av 7 kap. 21 § miljöbalken följer att en kommun eller en länsstyrelse får förklara ett mark- eller vattenområde som vattenskyddsområde (7 kap. 21 § miljöbalken) i syfte att skydda grund- eller ytvattentillgång som utnyttjas eller kan antas komma att utnyttjas för vattentäkt. Om ett vattenskyddsområde eller ett tillrinningsområde till detta berör två eller fler kommuner fattas beslutet om att inrätta vattenskyddsområdet normalt av länsstyrelsen.

För områden som har förklarats som vattenskyddsområden ska kommuner eller länsstyrelser enligt 7 kap. 22 § miljöbalken meddela sådana föreskrifter om inskränkningar i rätten att förfoga över fastigheter som behövs för att tillgodose syftet med området. Sådana föreskrifter kan avse användningen av bekämpningsmedel, t.ex. förbud, tillståndsplikt eller andra inskränkningar. I Naturvårdsverkets föreskrifter (SNFS 1997:2) om spridning av kemiska bekämpningsmedel finns dessutom en generell tillståndsplikt för yrkesmässig användning av bekämpningsmedel i vattenskyddsområden.

I dag har 70 % av Sveriges grundvattentäkter och 40 % av Sveriges ytvattentäkter det skydd som följer av att det omgivande mark- eller vattenområdet har förklarats som vattenskyddsområde enligt 7 kap 21 § miljöbalken. I dessa områden gäller således inskränkningar i rätten att förfoga över fastigheter inom området, exempelvis förbud att använda bekämpningsmedel i eller delar av området. Sådana inskränkningar i rätten att använda bekämpningsmedel finns inte för mark som saknar områdesskydd enligt 7 kap. miljöbalken.

I vattenmyndigheternas åtgärdsprogram för vattendistriktet redovisas de åtgärder som behöver vidtas för att miljö kvalitetsnormerna i ramdirektivet för vatten ska uppnås. Här anges att kommunerna behöver inrätta vattenskyddsområden med föreskrifter för kommunala dricksvattentäkter som används för dricksvattenförsörjningen, så att dricksvattentäkterna långsiktigt bibehåller en god kemisk status och god kvantitativ status.

Ändringar i 7 kap. miljöbalken

Kravet i direktiv 2009/128/EG att inrätta säkerhetszoner för yt- och grundvatten som används för uttag av dricksvatten och där bekämpningsmedel inte får användas eller lagras, innebär att Sverige behöver stärka skyddet kring vattentäkter i områden som inte har förklarats som vattenskyddsområden. Sverige behöver genomföra åtgärder som innebär att säkerhetszoner skapas kring dessa vattentäkter, där bekämpningsmedel inte får användas eller lagras.

För att stärka skyddet föreslås att 7 kap. 21 § ändras på så sätt att kommunerna åläggs en skyldighet att inrätta vattenskyddsområden för att

skydda allmänna vattentäkter som används. Kommunerna har kunskap om vilka dricksvattentäkter som används och är i egenskap av dricksvattenproducenter ansvariga för dricksvattnets kvalitet i kommunen. Bestämmelsen speglar det behov som har konstaterats i vattenmyndigheternas åtgärdsprogram i enlighet med ramdirektivet för vatten.

Vidare föreslås en ny bestämmelse (7 kap. 21 a §) som ger kommuner och länsstyrelse en rätt att inrätta vattenskyddsområden till skydd för andra vattentäkter än allmänna vattentäkter som används för uttag av dricksvatten. Det kan vara fråga om vattentäkter som kan komma att användas i framtiden eller enskilda vattentäkter.

Länsstyrelserna bör även i fortsättningen kunna inrätta vattenskyddsområden på begäran av en eller flera kommuner, exempelvis i sådana fall när vattentäkten sträcker sig över kommungränser. Detta klargörs i andra stycket i 21 a §. Liksom är fallet i dag ska de kommuner som begär att länsstyrelsen ska inrätta vattenskyddsområdet stå för kostnaderna i samband med inrättandet.

Att inrätta ett vattenskyddsområde är en lång process. Bestämmelsen föreslås börja gälla den 1 januari 2019 för att ge kommunerna tid att göra de utredningar som krävs och fatta nödvändiga beslut.

Konsekvensanalys

Om Sverige inte inrättar säkerhetszoner till skydd för dricksvattentäkter, där bekämpningsmedel inte får användas eller lagras lever Sverige inte upp till kraven i artikel 11 i direktiv 2009/128/EG.

Den föreslagna lagändringen innebär att kommunerna åläggs att inrätta vattenskyddsområden till skydd för vattentäkter som används. Kommunerna har i dag en möjlighet att inrätta vattenskyddsområden enligt 7 kap. 21 § miljöbalken.

Vissa kommunala vattentäkter saknar skydd i dag. Av de drygt 1500 grundvattentäkter som används i dag saknar ungefär 30 procent skydd. Motsvarande siffra för de cirka 200 ytvattentäkterna är cirka 60 procent. Det pågår dock ett stort arbete i kommunerna att fastställa nya vattenskyddsområden som ännu inte har avslutats. Det gäller framförallt ytvattentäkterna. I vattenmyndigheternas åtgärdsprogram för vattendistriktet pekas på det behov som finns att inrätta vattenskyddsområden på kommunal nivå.

Den föreslagna lagändringen medför kostnader för kommunerna, främst i form av utredningskostnader för bl.a. hydrologiska och geologiska undersökningar för att fastställa vattenskyddsområdets avgränsning och behov av anpassat skydd.

Kostnaden för att fastställa ett vattenskyddsområde varierar med förutsättningarna för området t.ex. områdets storlek och verksamhetstyper i området. Enligt åtgärdsprogrammet för Södra Östersjöns vattendistrikt 2009-2015 uppskattas kostnaden för att upprätta vattenskyddsområden i vattenskyddsdistriktets kommuner, där skydd nu saknas, till mellan 500 000 kronor och 2 miljoner kronor per objekt. Kostnaden omfattar upprättande av vattenskyddsområde samt framttagande av föreskrifter.

Den kostnad som uppkommer med anledning av att vattenskyddsområden inrättas kan beaktas vid bestämmande av va-avgifter i kommunen. Av lagen (2006:412) om allmänna vattentjänster följer att kommunerna ska ta ut avgifter för allmänna vattentjänster. Avgifterna får bestämmas som anläggningsavgifter och bruksavgifter och får inte överskrida det som behövs för att täcka de kostnader som är nödvändiga för att ordna och driva va-anläggningen. Ordlandet och driften av en allmän va-anläggning ska uppfylla de krav som kan ställas från miljö- och hälsoskyddssynpunkt. Kostnader för miljövårdande åtgärder som företas inom verksamheten bör därför enligt förarbetena betraktas som avgiftsgrundande, om åtgärderna kan anses nödvändiga för en från miljösynpunkt god och ansvarsfull förvaltning av den allmänna va-anläggningen (prop 2005/06:78 sid 92).

Det finns ofta starka motställda intressen vad gäller storleken av området och vilka verksamheter som ska få bedrivas där, vilket kan göra processen att fastställa området utdragen och resurskrävande. I vissa fall kan det vidare vara aktuellt för en kommun att samarbeta med andra över kommungränsen eftersom vattenskyddsområden snarare behöver avgränsas genom tillrinningsområden och geologiska formationer än kommungränser. Slutligen kan frågan om intrångsersättning till verksamheter som påverkas av beslut om vattenskyddsområde bli aktuell, t.ex. om mark tas i anspråk eller i de fall pågående markanvändning avsevärt försvåras.

Förslag till lag om ändring i miljöbalken

Härigenom föreskrivs i fråga om miljöbalken (1998:808)

dels att 7 kap. 21 § ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas en ny paragraf, 7 kap. 21 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

7 kap.

21 §

Ett mark- eller vattenområde får av länsstyrelsen eller kommunen förklaras som vattenskyddsområde till skydd för en grund- eller ytvattentillgång som utnyttjas eller kan antas komma att utnyttjas för vattentäkt

Om en grund- eller ytvattentillgång används för allmän vattentäkt, ska kommunen förklara mark- eller vattenområdet kring vattentillgången som vattenskyddsområde eller vidta de åtgärder som behövs för att Länsstyrelsen ska kunna förklara området kring vattentillgången som vattenskyddsområde.

Vattenskyddsområdet ska ha den omfattning som behövs för att skydda vattentillgången.

21 a §

Länsstyrelsen eller kommunen får förklara ett mark- eller vattenområde som vattenskyddsområde för att skydda grund- eller ytvattentillgångar som kan komma att utnyttjas för vattentäkt.

Länsstyrelsen får på begäran av en kommun förklara ett område som avses i 21 § som vattenskyddsområde.

Miljödepartementet

Rättssekretariatet

Promemoria – ny bekämpningsmedelsförordning**1. Inledning**

De senaste åren har flera EU-rättsakter antagits på bekämpningsmedelsområdet. I juni 2011 började Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1107/2009 av den 21 oktober 2009 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden gälla (EU:s växtskyddsmedelsförordning). I september 2013 ska Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 528/2012 om tillhandahållande på marknaden och användning av biocidprodukter (EU:s biocidförordning) börja tillämpas. I Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/128/EG om hållbar användning av bekämpningsmedel regleras användning av bekämpningsmedel. Direktivet som för närvarande endast är tillämpligt på växtskyddsmedel började gälla i november 2011.

Förändringarna på bekämpningsmedelsområdet innebär att svenska bestämmelser om godkännande och användning av bekämpningsmedel måste ses över. Vissa ändringar i miljöbalken har gjorts genom regeringens proposition 2011/12:59 Straff för vissa överträdelser av EU-regler om kemikalier. Ytterligare ändringar föreslås i regeringens proposition 2012/2013:161 Bemyndiganden för elektronikavfall och bekämpningsmedel samt i en proposition som planeras att lämnas till riksdagen under hösten 2013. Därutöver krävs ändringar på förordningsnivå.

Denna promemoria behandlar ändringar i bestämmelserna i förordningen (2006:1010) om växtskyddsmedel och i förordningen (2000:338) om biocidprodukter. I promemorian föreslås att nämnda förordningar upphävs och att de bestämmelser om godkännande av växtskyddsmedel och biocidprodukter som fortfarande ska gälla tas in i en ny förordning om bekämpningsmedel. Den föreslagna förordningen om bekämpningsmedel föreslås även omfatta godkännande av nematoder, insekter och spindeldjur som används i bekämpningssyfte. Godkännande av sådana

organismer regleras i dag i förordningen om växtskyddsmedel. Användningsområdet för organismerna är dock inte begränsat till växtskydd. I förordningen samlas även regler om användning av bekämpningsmedel, däribland de regler som genomför direktivet om hållbar användning av bekämpningsmedel.

Bestämmelserna föreslås träda i kraft den 30 november 2013.

2. Gällande regler

Bekämpningsmedel indelas i två huvudgrupper, biocidprodukter och växtskyddsmedel. Växtskyddsmedel används i huvudsak för att skydda växter och växtprodukter inom jordbruk, skogsbruk och trädgårdsnäring. Biocidprodukter utgör sådana bekämpningsmedel som inte är växtskyddsmedel.

För såväl växtskyddsmedel som biocidprodukter finns bindande EU-rättsliga regler.

2.1 Växtskyddsmedel

Utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden och användning av växtskyddsmedel i gemenskapen regleras i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1107/2009 av den 21 oktober 2009 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden och om upphävande av rådets direktiv 79/117/EEG och 91/414/EEG. Förordningen har ersatt rådets direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden som är genomfört i svensk rätt genom förordningen (2006:1010) om växtskyddsmedel och Kemikalieinspektionens föreskrifter (KIFS 2008:3) om bekämpningsmedel.

EU-förordningen om växtskyddsmedel innehåller en utförlig reglering av processen för godkännande på EU-nivå av verksamma ämnen i växtskyddsmedel och för den nationella prövningen av växtskyddsmedel som innehåller dessa verksamma ämnen.

Förordning (2006:1010) om växtskyddsmedel har till viss del anpassats till EU-förordningen om växtskyddsmedel på så sätt att Kemikalieinspektionen har utsetts till den myndighet som prövar godkännande enligt EU-förordningen och att växtskyddsmedel som ska godkännas enligt EU-förordningen undantas från godkännande enligt de svenska bestämmelserna. Ytterligare anpassningar till EU-reglerna är dock nödvändiga.

2.2 Biocidprodukter

Utsläppande av biocidprodukter på marknaden regleras i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG om utsläppande på marknaden av

biocidprodukter. Direktivet är genomfört i svensk rätt genom 14 kap miljöbalken, förordningen (2000:338) om biocidprodukter och Kemikalieinspektionens föreskrifter (KIFS 2008:3) om bekämpningsmedel. Direktivet är endast tillämpligt på biocidprodukter som innehåller verksamma ämnen som har granskats inom det s.k. granskningsprogrammet (arbetsprogrammet för systematisk granskning av alla verksamma ämnen som redan finns på marknaden).¹ För produkter som innehåller ämnen som omfattas av granskningsprogrammet men som ännu inte har granskats finns nationella regler om godkännande i förordningen (2000:338) om biocidprodukter och Kemikalieinspektionens föreskrifter (KIFS 2008:3) om bekämpningsmedel. Biocidprodukter som innehåller verksamma ämnen som inte omfattas av granskningsprogrammet får inte släppas ut på marknaden eller användas (artikel 4 i Kommissionens förordning (EG) nr 1451/2007 om den andra fasen av det tioåriga arbetsprogram som avses i artikel 16.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG om utsläppande av biocidprodukter på marknaden).

Från september 2013 ska EU:s biocidförordning börja tillämpas. En EU-förordning gäller direkt i medlemsstaterna utan att den behöver införas i svensk rätt. EU:s biocidförordning ersätter direktiv 98/8/EG och innebär en utförlig reglering av processen för godkännande på EU-nivå av verksamma ämnen i biocidprodukter och för den nationella prövningen av biocidprodukter som innehåller dessa verksamma ämnen. Enligt artikel 96 i EU-förordningen ska biociddirektivet upphöra att gälla när förordningen börjar tillämpas.

Kravet på godkännande enligt EU-förordningen gäller endast biocidprodukter som innehåller verksamma ämnen som har granskats inom det s.k. granskningsprogrammet. För produkter som innehåller verksamma ämnen som ännu inte har granskats får medlemsstaterna fortsätta att behålla sina nationella regler för tillhandahållande av en produkt på marknaden till två år efter dagen för godkännande av det sista av de verksamma ämnena som ska godkännas i den biocidprodukten². Det samma gäller produkter som innehåller verksamma ämnen som har granskats men som ännu inte har godkänts för den produkttyp i vilken ämnet används. Liksom tidigare får produkter som innehåller verksamma ämnen som inte omfattas av översynsprogrammet inte släppas ut på marknaden eller användas.

Då förordningen (EU) nr 528/2012 börjar gälla måste bestämmelserna i 14 kap. miljöbalken ses över. Ett förslag till ändring av 14 kap. remitterades i januari 2013 (M2012/53/R). Arbete med en proposition som

¹ Granskningsprogrammet inrättades genom direktiv 98/8/EG. Den första fasen av programmet omfattade identifiering av verksamma ämnen som får användas i biocidprodukter och den andra fasen, som startade 2003 och som fortfarande pågår, omfattar utvärdering av dessa verksamma ämnen.

² Kommissionen överväger att föreslå att förordningen ändras på så sätt att den tid som medlemsstaterna får behålla sina nationella regler utsträcks till tre år (Problems identified in new regulation CA-Feb13-Doc.5.2a Rev.3 Post CA)

bl.a. omfattar dessa ändringar pågår nu i regeringskansliet. Propositionen planeras att lämnas till riksdagen under hösten 2013.

De svenska bestämmelserna om godkännande av biocidprodukter måste ändras på så sätt att de inte reglerar det som omfattas av EU:s biocidförordning.

2.3 Användning av bekämpningsmedel

2.3.1 Direktivet om hållbar användning av bekämpningsmedel

Direktiv 2009/128/EG trädde ikraft den 25 november 2009. Medlemsstaterna skulle senast den 26 november 2011 ha antagit de bestämmelser som krävs för att följa direktivet. Ett flertal bestämmelser i direktivet har dock senare tidsfrister för genomförande.

Direktivet har beskrivits av kommissionen som den återstående viktiga pusselbiten i en sammanhållen gemenskapsrätt kring bekämpningsmedel. Sedan tidigare finns regler om utsläppande på marknaden av bekämpningsmedel och regler om livsmedelssäkerhet (fastställande av gränsvärden i livsmedel - EG-förordning nr 396/2005) samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 852/2004 om livsmedelshygien. Direktiv 2009/128/EG beskrivs som ett komplement till dessa rättsakter genom att själva användningen av bekämpningsmedel nu också blir reglerad inom gemenskapen. Syftet med direktivet är således att införa gemensamma minimikrav för användningen av bekämpningsmedel för att minska riskerna för människors hälsa och miljön.

Direktivet gäller i dag endast bekämpningsmedel som är växtskyddsmedel. I framtiden förutses dock en utvidgning av direktivets tillämpningsområde till att även omfatta biocidprodukter. Av EU:s biocidförordning följer att kommissionen senast i juli 2015 ska lägga fram en rapport om hur förordningen bidrar till en hållbar användning av biocidprodukter. Rapporten ska också omfatta behovet av att införa ytterligare åtgärder för att minska de risker som biocidprodukter utgör för människors och djurs hälsa och för miljön.

Svensk rätt uppfyller de krav som direktivet ställer i dag och Sverige har anmält direktivet som genomfört. För att genomföra krav med senare datum för genomförande krävs ändringar på förordningsnivå.

Regeringen har i enlighet med kraven i direktivet tagit fram en nationell handlingsplan med kvantitativa mål, riktmärken, åtgärder och tidtabeller för att minska användningen av bekämpningsmedel för människors hälsa och miljön och för att uppmuntra utvecklingen av alternativa metoder eller tekniker för att minska beroendet av bekämpningsmedel. I handlingsplanen beskriver regeringen hur de åtgärder som följer av artiklarna 5-15 i direktivet kommer att genomföras.

2.3.2 Gällande svenska regler om användning av bekämpningsmedel

Vid användning av bekämpningsmedel gäller hänsynsreglerna i miljöbalken. Det innebär att förebyggande åtgärder och försiktighetsmått ska vidtas vid hantering av bekämpningsmedel för att förebygga, hindra eller motverka att användningen medför skada på människors hälsa och miljön. Därutöver ska bästa möjliga teknik användas vid spridning av medlen för att förebygga skada och olägenhet. Av produktvalsprincipen följer vidare en skyldighet att, när det är möjligt, välja mindre farliga bekämpningsmedel.

Av 14 kap. 6 § miljöbalken framgår vidare att den som sprider ett kemiskt eller biologiskt bekämpningsmedel ska göra det på ett sådant sätt att människors hälsa inte skadas och så att miljöpåverkan blir så liten som möjligt. Vidare ska åtgärder vidtas för att motverka att medlet sprids utanför det avsedda spridningsområdet.

I Naturvårdsverkets föreskrifter (SNFS 1997:2) om spridning av kemiska bekämpningsmedel finns bestämmelser som preciserar vilka försiktighetsmått som ska vidtas vid spridning och annan hantering av kemiska bekämpningsmedel samt vid rengöring av utrustning som använts för dessa ändamål. Föreskrifterna är tillämpliga på både växtskyddsmedel och biocidprodukter. Av föreskrifterna följer bl.a. en skyldighet att, vid spridning av bekämpningsmedel, iaktta de skyddsavstånd som är nödvändiga för att skydda vattentäkter, sjöar och vattendrag samt omgivande mark och annans egendom. Vidare finns krav på anmälan och tillstånd i vissa fall samt att användaren ska dokumentera spridningen. Föreskrifterna är meddelade med stöd av ett bemyndigande i förordningen (1985:836) om bekämpningsmedel (upphävd) och förordningen (1985:835) om kemiska produkter biotekniska organismer (upphävd) som i sin tur meddelades med stöd av ett bemyndigande som motsvaras av nuvarande 14 kap. 8 § miljöbalken

3. Ny förordning om bekämpningsmedel

I den föreslagna förordningen om bekämpningsmedel samlas regler som rör godkännande och användning av växtskyddsmedel, biocidprodukter och nematoder, insekter och spindeldjur som används i bekämpnings-syfte.

Redogörelsen nedan följer de rubriker som används i bekämpningsmedelsförordningen. I den mån en bestämmelse har koppling till direktivet om hållbar användning av bekämpningsmedel ("direktivet" eller "direktiv 2009/128/EG") inleds avsnittet med en beskrivning av direktivets krav.